Неначе і світ такий гарний здається,
І сонечко з неба блищить,
І пісня дівочая голосно ллється,
І весело лист шепотить,
І дивиться всюди усе так звабливо,
Що тільки б, здається, радів.
Та на світі весело так та щасливо
Без думки та гадки б ти жив...
Та здумаєш ти, що ті співи дівочі
Не співи — ридання сумні,
Що гаснуть од сліз оті карії очі,
І змалку веселі й ясні;
Згадаєш про тих, що у лютій недолі,
Не знаючи щастя, живуть,
Що діти їх бігають босі і голі
І хліба, голодній, ждуть,—
І серце заниє, і сам я не знаю,
Як співи-ридання летять...
Коли ж то ми будемо в нашому краю
Про щастя і долю співають?